

LBRIS

We know
books

Ecclesiastul

Cântarea Cântărilor

Pre stihuri
retocmite
acum
de
Șerban Foartă

EDITURA
ART

LBRIS

We know
books

Cuprins

Ecclesiastul

Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David

regele lui Israel în Ierusalim 5

Cântarea Cântărilor

Care este a lui Solomon 55

Ci, iată, Ecclesiastul spune
că toate îs deșertăciune,
cu toatele-s deșertăciune-a
deșertăciunilor, – căci, spune,
cu ce, din truda ce-o depune,
se-alege omul? Azi ești june,
iar mâine ești strigat *bătrâne*, –
ci doar pământu,-n veci, rămâne.
Răsare soarele și-apune
unde-i e locul a apune.
Pe mers, spre miazăzi se pune,
spre miazănoapte,-apoi, se pune;
rotindu-se cu repejune,
se nasc vântoasele nebune.
Șuvoaiele o iau spre mare,
iar marea nu-i destul de mare
să le încapă; după care
se-ntorc, și iar o iau spre mare,
spre-a nu-și găsi îndestulare.

Goale-s cuvintele; nu are
să le grăiască omul, – n-are
loc ochiu,-n el, de-atâta zare,
urechea,-n ea, de zvon prea mare.
Ce-a fost are-a mai fi; ci are
și altceva să fie, oare?
Nimic nemaivăzut sub soare.
Ălui de-o zice „Luați aminte:
ăsta e-un lucru nou“, aminte
aduceți-i că-i mai cuminte
a-l socoti de dinainte
de noi; iar gura-mi nu vă minte
grăind: aducere aminte
nu-i pentru ce-a fost mai 'nainte,
nici pentru ce ne stă 'nainte
și încă nu-i, – și ne dezmente
și-nchipuire, și cuvinte.

Eu, Ecclesiastul, mai presus
de toți ebreii, fost-am: rege-n
Ierusalim, – și,-atunci, mi-am pus
inima-n doliu să dezlege
tot ce sub cer îi e supus
cutărei legi, și care lege
e-aceea. Căci, pe om l-a pus
să se frământa și dezlege
cele mai grele taine, Domnul,

până ce tihna-ți pierzi, și somnul.
Și-am cercetat cu-nțelepciune
la cele câte-s pe pământ,
sub soare, și, cu-amărăciune,
aflat-am că-s deșertăciune
și căutare-s doar, de vânt.
Ce-i strâmb, mi-am zis, nu se va drege,
ce-i lipsă, nu-i de numărat;
Și,-n sinea-mi, zis-am că sunt rege
peste-nțelepți, și împărat,
și-s mai presus acum de ceia
ce, în Ierusalim, au fost
'naintea mea, și că am cheia
a toate, – dându-le de rost.
Și din atâta-nțelepciune
umplutu-m-am de-amărăciune,
căci toate îs deșertăciune
și căutare îs, de vânt.
Nu-i noimă, alta, pe pământ,
decât ca, întru-amărăciune,
să dobândești deșertăciune,
în neodihnă și frământ.

i dat-am inimii a-i spune:
„În bucurie,-acum, te-ncerc,
haj, intră-i binelui în cerc!“
Ci asta-i tot deșertăciune.
Sminteală spus-am despre răs
iar veseliei: „Tacă-ți gura!“;
și-am vrut să aflu dacă îs
făcut să-mi placă băutura,
fie și dacă înțeleptul
din mine se împotriva;
dar vream să cercetez de-a dreptul
de poți să-ți stingi amaru-n ea, –
iar fiul omului ce are
mai vrednic de făcut, sub soare,
câte i-s zilele la număr?
Și-am început să mă prenumăr
printre mai-marii-acestei lumi.
Case ziditu-mi-am, de nu-mi
mai ajungeau; aveam podgorii
cu umbră, bolți și filigorii;

pământ, am pus să mi se sape,
în care pomi sădit-am; ape
mi-am tras, din care să se-adape
puietii căroră li-i sete;
mă slugăreau, în casă, fete
și-mi lucrau câmpurile cete
de robi; cirezi peste cirezi
și turme, câte n-ai să crezi,
am strâns... Întreg Ierusalimul
n-avea cât aveam eu, sublimul
său rege; strâns-am un tezaur
de nestemate, -argint și aur,
potire, lanțuri și brățări
de la mulți regi din alte țări;
avut-am la ospete, harnici
în a turna-n pocal, paharnici,
și cântăreți, și cântărețe
pline de nuri și tinerețe;
ierusalemitanii toți
păreau să fie bieți netoți
pe lângă mine, – care, însă,
rămas-am înțelept: constrânsă
nu mi-a fost inima de nici o
stavilă, ochiul meu, de nici o
opreliște... Trudit-am, – însă, -și
găsiră, inima și ochii,
o desfătare-n truda însăși.
Și, -n urmă, am deschis larg ochii

și-am căutat, pe rând, la cele
câte făcusem pe pământ,
vrând mintea mea să le măsoare,
ci, vai, deșertăciune-s ele
și căutare, doar, de vânt,
răsplată nefiind sub soare.
Și-am vrut să văd înțelepciunea
și-abaterile de la ea,
că cin' se ține,-n toate cele,
de sfatul ce-are-a i se da?
Și am văzut că-nțelepciunea
e mai presus de-abateri, cum
lumina-i mai presus de fum.

Cel înțelept e văzător,
nesăbuitul având parte
de-orbecăială. Dar au parte
de-aceeași soartă: văzător
și-orbete. Și, în gând, mi-am spus
că dacă soarta ne e una,
la ce bun mă voi fi supus
a fi-nțelept întotdeauna?
Și-atunci mi-am zis, cu-amărăciune,
din plinul inimii, din care
vorbește ăl de minte n-are,
că asta-i chiar deșertăciune.
Căci n-ai să dăinui, înțelept
fiind, în amintirea lumii

mai mult decât cel ne'ntept,
 și n-aș putea să spun că nù mi-i
 greu a-l vedea pe întept
 că, n ținerea de minte-a lumii,
 trăiește cât cel ne'ntept
 și că, altminteri, nu se poate, --
 ale uitării fiind toate.

Și-am urât viața, căci nu-i faptă,
 mai rea sub soare, pe pământ,
 deșertăciune-i orice faptă
 și căutare e, de vânt.
 Și mi-am urât și propria faptă
 și toată truda mea sub soare,
 pentru că cine știe, oare,
 dacă odrasla lui e aptă
 a o spori din plin sub soare, --
 iar nu doar mâna-i a o pune
 pe-ntreagă truda-i de sub soare,
 și asta-i chiar deșertăciune.
 Și-n inimă m-am lepădat
 de toată truda-mi de sub soare,
 văzând că unuia-i e dat
 cu ce-i mai greu să se măsoare,
 răzbind cu dârză-ntelepciune,
 în timp ce altuia-i e dat
 s-adune fără nici o trudă,

iar asta e deșertăciune
și încercarea cea mai crudă.
Căci n-ai nici un folos din trudă,
din silnicie și sudoare,
ci,-n inimă, amărăciune,
după ce-ai tot trudit sub soare.
Iar zilele-ți nu sunt decât
învălmășeală și netihnă
și nu te bucuri, cât de cât,
nici noaptea,-n somn, de vreo odihnă.
Și asta-i chiar deșertăciune.
Căci ce-i e omului mai bine
decât să ospăteze bine,
să bea din via lui și bine
să-i fie-n urma trudei sale;
numai că binele nu-i vine
din truda lui, nici de la sine,
ci de la Dumnezeu, – căci cine
e în afara voii Sale?
El, cui I-e drag, înțelepciune
îi dă, și roadă, și nejal;
ălui nedrag, îi dă s-adune
și să tot strîngă,-n greu frământ,
grămezi de bunuri, pentru à le
da celui drag inimii Sale, –
iar asta-i chiar deșertăciune
și căutare e, de vânt.